

Celostátní přehlídka
amatérského činoherního
a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

2. 7. 2025

Bavilo mě, stát se přežvýkávačem

Rozhovor s členkou lektorského sboru Sylvií Vůjtkovou

Dramaturgyně, režisérka, inspicientka, produkční, osvětlovačka, zvukařka i kulisačka. To vypadá, že jste v divadle vyzkoušela skoro všechno.

Ani nevím, jestli bych to takhle popsala. Asi jsem v divadle nehledala specifickou cestu, ale byl to pro mě svébytný komunitní zážitek a svět, kterého jsem chtěla být součástí bez ohledu na specifické žánry nebo typy divadla a chtěla jsem si vyzkoušet, co se dalo.

V které komunitě jste s divadlem začala?

Vlastně jsem nikdy neprošla cestou amatérského divadla, když nepočítám malé dramaťáky, které nikdy nebyly dlouhodobá záležitost. V sedmnácti letech, když jsem se na gymnasiu rozhodovala, co se sebou dělat, dostala jsem se náhodou na brigádu jako uvaďečka v divadle a úplně jsem tomu světu propadla a nemohla se odtrhnout. Po gymnasiu jsem se hlásila na DAMU a jelikož literatura byl můj svět, připadala mi velmi zajímavá pozice dramaturga. Na činohru mě ale nepřijali a já nastoupila na teorii a kritiku. První půlrok jsem ale hodně bojovala. Říkali mi, ty o tom dobře přemýšlíš, ale vůbec si neumíš udržet teoretický odstup! Pořád nám tady něco interpretuješ! To byla taková příjemně pozitivní kritika, kterou jsem nevnímala jako kritiku. Měli jsme hodně společných předmětů s dramaturgií a režii, i praktické předměty jako propedeutika, kterou vedl Milan Schejbal. Ten mi pak dal možnost změny oboru a začít v jeho ročníku, po čemž jsem okamžitě skočila.

Váhala jste, jestli studovat dramaturgii nebo režii?

Chvilí jsem o režii uvažovala, ale jsem ráda, že jsem na to netlačila a nechala to odležet. Myslím si ale, že jsem někde na pomezí. Dramaturgie má, i z mých praktických zkušeností, strašně široký rozptyl fungování. Moc nemůžete svou funkci a pozici definovat sama, hodně záleží na spolupracovnících a kam vás pustí ze strany uměleckého šéfa, režiséra, herce. Dramaturg se dostane jen tam, kam ho pustí. Zjistila jsem, že jsem typ dramaturga, který do věcí rád mluví, což samozřejmě ne každému vyhovuje. Úplně nejsem ten typ knihomola, co si potřebuje udržovat veliký odstup a nadhled. Naopak mě hodně baví být aktivní součástí tvůrčího procesu i třeba při zkoušení, nejen při přípravě. Samozřejmě do té míry, dokud je

to ještě efektivní z hlediska odstupu, který dramaturg potřebuje, aby byl věci nějak platný. Jsem velmi ráda, když se potkám s režisérem nebo režisérkou, kteří tohle vítají a dávají mi prostor. Nikdy jsem moc neřešila, jestli se dramaturg má nebo nemá k něčemu vyjadřovat. Pro mě dramaturgické připomínky souvisejí se vším – jsou režijní i herecké, souvisejí přece s dílem, na kterém pracujeme.

S jakým typem režisérů se vám dobře spolupracuje?

Vůbec mi třeba nevadí, když má režisér přesnou představu. Nejde mi o to, někam se prodat. Vyhovuje mi, když si ujasníme, jaká ta jeho představa je a pomoci mu ji hlídat a naplňovat. Nepotřebuji nutně úplně otevřené pole působnosti, i z toho hlediska, že nemám zkušenosti s autorským divadlem a volnou tvorbou. Přece jen jsem člověk, který má rád do začátku pevný text, se kterým se samozřejmě dá dál pracovat, ale беру ho jako nějaké divadelní východisko pro další tvorbu. Na druhou stranu jsem dělala i na mezižánrových projektech a úplně nepotřebuji slovo pro vytvoření divadelního obrazu, nelpím na něm.

Lákalo vás někdy si autorské divadlo vyzkoušet?

Nikdy jsem neměla potřebu psát. Nevím proč, ale neměla jsem potřebu se vyjadřovat autorsky. Co mě naopak bavilo, stát se přežvýkávačem a tím se vyjadřovat. To mě velmi zasáhlo i v osobním životě, protože jsem si vzala dramaturga – dramatika.

Rozhovor pokračuje na straně 10...

Je to manželka, to stačí

Rozhovor s autorem a režisérem Miroslavem Janíkem

Co bylo záměrem inscenace?

Neřekl bych, že bych dokázal říct záměr. Našli jsme knihu Olgy Scheinpflugové v levných knihách za 35 korun. Zajímám se trošku o feministická témata a řekli jsme si s partou lidí, že bychom tenhle moment mohli využít, abychom pojali téma feminismu a žen v takové odlehčené podobě. Rád si obecně hraji s kontrapunktem, takže aby to bylo ve formátu, který není poučný, ale spíš zábavný a aby to byl námět na přemýšlení. Máme takový koncept, kdy si říkáme, že by bylo skvělé, kdyby se lidi během představení bavili, ale až pojedou domů, aby si říkali, sice jsme se smáli, ale ono to zase tak zábavné není, ono na tom něco je. To je mise hry. Přimět k přemýšlení, ale ne prvoplánovým způsobem.

Vy jste nechtěli, aby to bylo poučné, tak jste otevřeli hru odbornou přednáškou?

Jsem z akademického prostředí a připadá mi paradoxní, když někdo přednáší o něčem, co je smysluplné, ale podává to takovým způsobem, že je to vlastně nefunkční. Když se užívají slova jen tak, aby se používala, jen aby to vypadalo, ale obsah se naprosto ztrácí. Myslím si, že je to obecně i problematika feminismu, že se rozpadá pod slovy, která nedávají smysl. Když se v médiích řeší, že jsou všichni muži špatní a chrlí se to na nás. Česko je konzervativní země. Řekli jsme si, ok, pojďme si s tímhle hrát, udělejme to tímhle problematickým stylem a mluvmě o tom, o čem se většinou poučuje, tak, aby to bylo zábavné. Zkusme tenhle aspekt posílit a udělat si z něj srandu, odlehčit ho.

Jaká je role stereotypu, jak jste v inscenaci pracovali s ním?

To, jakým způsobem věci pojmenováváme a mluvíme o

nich, ovlivňuje, jak je chápeme. Když se o nich bavíme stereotypním způsobem, můžeme na to upozornit tak, že to použijeme, nebo že to zkritizujeme. My jsme chtěli udělat obojí. Nechtěli jsme říct, tohle je špatně, tohle je dobře. Chtěli jsme přimět lidi se o tom pobavit a třeba si říct, na tom něco je. Ale já nemám žádné řešení, kde je realita a kde začíná stereotyp. Víme, že některé stereotypy fungují, mikroagrese, víme, že v médiích jsou ženy stabilně zobrazované jako manželky, to je prostě realita, gender pay gap... Silný moment taky byl, když jsme se ptali lidí, hele, co Olga Scheinpflugová? A oni říkali, jo, ta manželka Karla Čapka. Básnířka, autorka románu, herečka, a my ji redukovujeme na manželku Karla Čapka. Takovým způsobem dokážeme v jazyce redukovat význam lidí.

I v inscenaci říkáte, že toho lidé o Olze Scheinpflugové vědí málo a je redukována na manželku. Pak ale na jevišti řešíte především její vztah s Čapkem a její „manželkovství“. Je to záměr?

Samozřejmě. Nechtěli jsme inscenovat stylem, podívejte, ona byla úžasná, byla básnířka... Proto jsme se rozhodli, že nebudeme číst její básně, že tam prostě nezazní. Když je vnímání Olgy takové, a i mnohých dalších žen, tak jo, tak to záměrně takhle uděláme a vytáhneme to ad absurdum. Žádná báseň tam nebude, nebude tam její hra, nic. Je to manželka, to stačí.

Jak touhle optikou vysvětlíte konec?

Olga zůstává sama a odchází ze scény. Její osobnost, se všemi figurami, které na sebe nabrala, jsme nechali odejít pryč. Protože z jejích hereckých rolí toho zbylo strašně málo. Takže to je to, co zbylo. Silná osobnost se všemi svými rolími odchází a co přichází po ní jsou sedmdesátá léta, Jana Uriel Kratochvílová a generace žen, která je přinejmenším problematická.

Z lásky hra ostudná

Prvním úterním představením letošního Divadelního Pikniku v Mostě byla inscenace *Olga* Divadelního spolku Dialog z Brna.

Co se mi vybaví při vyslovení jména Olga Scheinpflugová? Myslím, že v současnosti bohužel několik dní výše zmíněná inscenace na základě scénáře Miroslava Janíka a kolektivu souboru.

Divadlo Dialog v čele s Miroslavem Janíkem nám, s příslovečnou brněnskou drzostí a neomaleností hodnou „Blažkovy bitcoinové kauzy“, překládá „něco“, co můžeme nazvat divadlem pouze proto, že „to“ hrají herci před diváky. Jiný divadelní parametr hledám jen velmi těžko. Slepenec nesystematicky vybraných faktů spolu se souborovou inscenační lidovou tvořivostí, jejíž jedinou dramaturgií je motto: „to je blbý, to tam dáme, to se bude líbit“ vedl ke vzniku „produktu“ oné teleshoppingové kvality, které se inscenace marně a tupě snažila vysmívat. Vznikla tak žánrově-stylová brněnská šmakuláda a divadelní polízanice uvozená „švancarovskou“ hyperbolou a se „silným“ závěrem evidentně vypůjčeným z některé absolventské inscenace Studia Marta.

Inscenace *Olga*, původně snad zamýšlená k veřejnému provozování, by se i v běžném provozu jakéhokoliv subvencovaného, ale i soukromého divadla okamžitě stahovala s velkou omluvou z repertoáru. Vůbec se mi nechce domýšlet, že by se ještě měla hrát pro veřejnost a už vůbec se mi nechce domýšlet, že by jejich *Olga* byla edukačně uváděna pro školy. A to pro jakékoliv školy, vyjma divadelních, a to pouze jako odstrašující příklad, kam to lze divadelně „dotáhnout“.

Věcné i věčné přeskakování z tématu na téma, většinou s životem a dílem „Olgy“ nesouvisějící, je na jednu stranu vysilující a i budící určitý druh agrese. To říkám jako divák a doufám, že je tomu tak i v případě tří protagonistek na jevišti. Jsou inscenace, ve kterých prostě nechcete hrát, a pak jsou inscenace, ve kterých byste hrát prostě neměli. A inscenace *Olga* je jednou z nich. Tady už nejde pouze o nějakou profesionalitu, ale o lidskou i divadelní důstojnost.

Inscenaci *Olga* jsem neměl vůbec zhlédnout. Dílem viny si za to mohu sám, že jsem přišel do hlediště, dílem za to mohou účinkující, protože přišli na jeviště, a nemalým dílem za to mohou naši tři kolegové lektori, kteří zřejmě v nějakém změněném stavu vědomí či totálním bezvědomí nominovali inscenaci na národní přehlídku.

Tohle všechno se opravdu nemuselo stát!!! Je to ponižující pro diváky, soubor, lektorský sbor, ale především to dehonestuje samotnou Olgu Scheinpflugovou a potažmo i Karla Čapka!

Jaromír Hruška

Já nevím. Proč? Zpracovávám to. Netuším, proč to dělali, o čem to bylo.

Lukáš, Praha

Jsem nasraná. Z neúcty, drzosti. Ve všech směrech. V divadelních, tematických, ani to neumím odlišovat. A poprvé v životě jsem netleskala. I když je to čuňárna nebo blbý divadlo, tak zatleskám z úcty k práci, k hercům, kteří si třeba odtrpěli blbý proces. Tady jsem ale nemohla.

Hana, Karlovy Vary

Byla to taková inscenovaná přednáška. A nevím, jestli to inscenování té přednášky neublížilo.

Honza, Klášterec nad Ohří

Primitivní, zlé, zneužití. A to je asi všechno.

Vendulka, České Budějovice

Přišlo mi to jako důležité téma a důležité věci, o kterých by se mělo mluvit. Forma se mi vůbec nelíbila. I přestože jsem schopen rozpoznat, že ty holky jsou sympatické a některé z nich i talentované, tak mi to vůbec nesesedlo. Je to škoda, protože jestli to mělo zatlouct nějaký hřebíček do rakve patriarchátu, tak jich to cestou pár vyrvalo. Škoda. Zabitá příležitost.

Proaktivní feministka

Premiéra byla ještě usazená v postýlkách

Rozhovor s režisérem Jakubem Pilařem

Tak Kubo, prozradíš nám nějakou svoji slabost?

Kdybych měl začít u těch základních, tak je to káva a čokoláda.

Takže žaludek by byla tvoje oblíbenější postava, ne?

Asi proto se mi ta hra líbí, protože v každé té postavě si najdu to svoje. Mám vztah ke každé z nich.

Musel jsi ten text hodně upravovat, krátit?

Text zkrácený není, malinko jsem ho čistil ve smyslu toho, kdo co říká. Bylo tam pár věcí, které třeba říkal mozek, ale nedávaly moc smysl. Mělo je říct srdce. A zajímavé na té hře je, že ji autor nedopsal. Po jeho smrti ji dopsala jeho žena.

Když jsi hru psal, už jsi měl před očima obsazení a kterým chlapcům kterou roli svěříš?

S klukama se známe už ze Sexu, takže to bylo celkem jasné.

A co oni říkali na ten text, když se s ním seznámili?

Mě potěšilo to, že oni v tom viděli stejný komediální potenciál jako já, že se budou bavit zkouškami a že budou bavit i lidi. Myslím si, že tohle pochopili.

Jak těžké bylo to režijně a scénicky rozhybat. Protože na scéně jsou vlastně jen čtyři ležící postavy.

Jo, je pravda, že kvůli tomu jsem pár nocí nespál, protože jsem věděl, že to je alfa a omega. Ale musím říct, že kdybyste viděli premiéru a to současné, tak i tam je velký rozdíl. Učíme se z nějakých chyb nebo z toho, co funguje. A vlastně si myslím, že za deset repríz to možná bude ještě svižnější a rozhybanější, protože kluci si tam najdou motivaci, kde vstát, co udělat. Premiéra byla taková trochu víc usazená v postýlkách.

Napadlo tě, že jestli tam třeba nějaký orgán nechybí? Třeba že by se ti tam nějaký ještě hodil?

Musím říct, že takhle jsem nepřemýšlel, protože mám pocit, že kdybych tam přidal další, zas by to pomohlo tomu, že bychom se usadili. Možná jsem se už na začátku bál toho, že ty čtyři jsou maximum i v tom smyslu, abych těm čtyřem dokázal udělat tu aranž.

Co máš v plánu za další práci se Žumpou?

Na podzim určitě Nučický Kahan, ten teď skládám. A já teď zpracovávám koncept inscenace, která je o tématu vysokohorském, himalájském, o jedné osobnosti vysokohorského lezení. Takže dělám takový koncept a vlastně přemýšlím, jak to bude, jestli to bude nějaký dialog, jestli to bude možná monodrama. Uvidím, co z toho vzejde. Jestli to bude monodrama, možná pro mě nebo pro někoho jiného. Trošku si hraju i s tím, že jsem se teď zamiloval do loutek, takže možná i ty by se v tom objevily. Zatím prostě to téma rozpracovávám.

Martin Rumler

Série anekdot, která ztrácí dech

Ochotnický soubor ŽUMPA Nučice přivezl na letošní festival Divadelní Piknik do Mostu inscenaci *Srdeční selhání*, hru britského umělce Mela Calmana, který se proslavil především jako karikaturista a během své kariéry spolupracoval s řadou významných britských periodik, například The Times, The Sunday Telegraph a Daily Express. Jeho styl charakterizuje černý humor, sarkasmus a výrazná komická zkratka, která je pro krátké obrázkové komiksy nezbytná. Ve svých kresbách a anekdotách reflektoval každodenní život i lidské vztahy nemilosrdně, ale s humorem.

Hra *Srdeční selhání* vznikla na sklonku Calmanova života a zřetelně se do ní promítá jeho zkušenost s pobytem v nemocnici, zdravotními problémy, procesem stárnutí (i jeho odmítáním). Hra je sice ovlivněna určitým osobním sentimentem, zároveň autor neztrácí dlouholeté schopnosti karikaturisty a satirika, výrazně pracuje se zkratkou, nadhledem a slovním humorem.

Klíčovým prvkem je rozdělení člověka na jednotlivé orgány, které se stávají divadelními postavami. Tyto postavy spolu diskutují a přou se o kormidlo vedení jejich společného, stárnoucího těla. Na první pohled zjednodušující schéma, které člověka rozkládá na jednotlivé součástky umožňuje autorovi satirický (a zároveň trochu analytický) pohled na fungování našeho „já“, které je nevyhnutelně tvořeno i souhrnem našich biologických potřeb. Právě z této univerzální lidské zkušenosti, z premisy bytí v těle se všemi jeho neduhy a touhami, pramení humor této hry.

Neobvyklý literární koncept a přehršel slovního humoru udrží divákovu pozornost především v první půlce, ale postupem času se pro inscenátory stává velkou výzvou udržet temporytmus inscenace i její vnitřní smysl, aby se nestala pouze po sobě jdoucí sérií anekdot a komických situací, ke které ze své podstaty inklinuje.

Herecké provedení inscenace je charismatické, herci slovní humor zprostředkovávají s větším či menším nadhledem a zkušeně pracují s komediálním timingem. Stylizace se u jednotlivých postav liší: Mozek inklinuje k realismu a bonmotování a zároveň usezené nostalgii, zatímco Penis, Srdce a Žaludek podléhají expresivnější herecké stylizaci. Je nasnadě, že nejednotnost hereckých prostředků a volba míry stylizace mohla být snahou o odlišení postav dle určitého obecně předpokládaného naturelu jednotlivých orgánů a mohla být vědomým inscenačním záměrem, ale je otázkou, zda to bylo zcela ku prospěchu věci.

Režijní řešení situací se snaží přetavit souhrn tužeb a vztahů jednotlivých orgánů vůči sobě i okolní situaci v jasný jevištní pohyb a znakové gesto, což se jim v mnoha případech velmi úspěšně daří, a to za důsledného využití minimálních jevištních prostředků. V druhé půlce, podle mého názoru, inscenace trpí přemírou realistické ilustrace, ve které sama sebe uvěznila až příliš dogmatickým dodržováním scénického obrazu nemohoucích pacientů v posteli. Přemírou realistických prostředků (hereckých i režijních) se ztrácí nadhled a inscenace možná až příliš nasedá na nostalgickou linku, přestává těžit z nadhledu a konstrukčního charakteru výchozí premisy a pomalu se rozpíjí do výše zmiňované série anekdot, která v závěru ztrácí dech.

Otázkou však zůstává, zda by více černého humoru, promítnutého do režijního rukopisu a hereckého řešení jednotlivých situací, nedopřálo inscenaci větší směšnosti a lépe by nesvědčilo anekdotickému a zkratkovitému autorovu rukopisu.

Hana Marvanová

Nevím, jestli to mohu říct. No, prostě tu byl jeden člověk a jeho orgány, srdce, žaludek, mozek. A mně se líbil nejvíc ten poslední. Úžasné, úžasné, děkuji.

Jaruška z Českého Krumlova

Mě nic nenapadá. Nebylo to trapné, dětinské. Hm. Asi ano.

Vendulka z Českého Krumlova

Trochu mě trápí slabá předloha, protože nedávala hercům možnost, co hrát. A ten motiv toho sváru těch lidských orgánů se točil stále dokola až trochu k nesnesení a dramatický oblouk byl plochý.

Jana z Luže

Text byl jen taková anekdota a celé se to strašně během chvíle vyčerpalo. Úžasní herci pak neměli o čem hrát.

Karel z Vršovic

Co se děje v těle už víme od Woodyho Allena. Oproti němu tohle textově neobstojí. Ale herecké výkony Roberta i dalších jsem si užil. Vykřesali z toho tvůrci asi maximum.

Martin z Jihlavy

Už od začátku jsme věděli, že to bude tragikomedie

Rozhovor s režisérkou Naďou Kubínkovou

Ústředním tématem vaší hry, aspoň soudě dle opakující se písně, je přátelství. Je to to, co vás na textu zajímalo?

Když jsem tu hru viděla poprvé a naposled v Činoherním klubu, když byla derniéra, bylo tam spousta témat. Hra se mi tak líbila, že jsem se rozhodla, že ji uděláme v Exilu. Matěj Dadák byl tak hodný a laskavý, že nám dal zadarmo autorská práva, což se cení. My jsme přemýšleli, jakým směrem to uchopíme, a rozhodli jsme se vybrat jedno téma, abychom nehonili moc zájmců najednou. Vybrali jsme si přátelství. Ale to přátelství může být jakékoliv. Může být i toxické a pokřivené. A to přátelství může člověka dohnat až do záhuby. Samozřejmě těch témat je tam víc a záleží také na divákovi, které si vybere.

Byl pro vás, jako pro ženu, silný příběh unesené zneužívané dívky? Pro mě to bylo hodně otřesné až nepřijemné.

My jsme vlastně stockholmský syndrom, který je tam patrný, nechtěli úplně zviditelnit, protože jsme si vytvořili příběh Emy tak, že ona sice říká, že je týraná a že ji unesl v kufru auta a omotal jí hlavu potravinářskou fólií, ale nemusí to být úplně pravda a mohla kdykoli odejít. Rozhodne se, že zůstane. Do čtvrtého obrazu si divák myslí, že je týraná, ale pro mě je spolustrůjcem, pravou rukou mistra a v podstatě to tam řídí. Samozřejmě ten konec, jak to s ní dopadlo, nebylo úplně lehké ztvárnit a sem tam jsem i některé věci vyškrtla, protože už to bylo moc i na mě a působilo to už příliš drasticky a tragicky a takhle jsem to nechtěla dělat.

Snažili jste se o posílení komediální linky?

My to hrajeme úplně vážně.

To je dobře, protože komedie se mají dělat vážně.

Je to tragické, je to tragikomedie a když divák slyší hrozné věci, které se tam dějí, tak by mu měly vstávat chlupy na ruce. Ale na druhé straně je tam druhý prvek a tím je vtip. Ten by měl člověku ulevit a odnést ho někam jinam.

No a co říkali herci, když jste za nimi s textem přišla?

Já jsem to dávala číst postupně všem a oni mi řekli, jestli v tom chtějí hrát, nebo ne. Hlavně jsem chtěla obsadit Aleše Dvořáka jako Mistra a s tím jsem do toho šla. Kdyby mi Aleš řekl, že v tom hrát nechce, tak bych to asi nedělala. Aleš si to přečetl a ptal se, jak to chci udělat? Chceš to dělat jako komedii? Pokud to chceš dělat jinak, tak v tom hrát nebudu. Takže jsme už od začátku věděli, že to bude tragikomedie.

A ostatní se přidali.

Ostatní se přidali. Myslím, že nám je spolu strašně dobře, že i to zkoušení probíhalo moc fajn. Velkou pomocí byla naše scénografka Adéla. A potom samozřejmě i technická podpora Adama Veselého, který je génius, co se týče ovládání světel, zvuků a tak.

Martin Rumler

Divadlo z kontejneru

Dalším úterním představením letošního Divadelního Pikniku v Mostě byla inscenace hry Matěje Dadáka Poutníci do Lhasy Divadla Exil Pardubice.

Dramatický text Matěje Dadáka evidentně napsaný z přetlaku a nutnosti podělit se se světem o své vidění jeho fungování lze jistě zařadit do kategorie úspěšný dramatický pokus. Tarantinovské uchopení detektivky v žánru černé komedie v zásadě funguje v dialogích na půdorysů nasázených situací i mikrosituací. Text skrze dramatické postavy slušně „hláškuje“ tu přesně, tu a tam náhodně a výjimečně se mívá cílem i účinkem. Dramatické situace mají vryté tempo a v případě, že jsou spojeny se zkušenou sofistikovanější hereckou prací, tak i patřičný rytmus.

Divadlo Exil disponuje s natolik zkušeným hereckým souborem, že rutinní práce s divadelní „chůzí“ od repliky k replice, tak aby se nevytrácel její smysl, je mu dán bytostně do vínku. Velmi často je radost se dívat, jak hladce a s lehkostí herci proplovají dialogem. A horizontálně funguje inscenace právě díky vynikajícím hereckým výkonům skvěle. Dadákova předloha může nabízet – a vlastně i nabízí – nějaký zásadnější vertikální ponor do témat, ať textu jako celku, tak i individuálních témat jednotlivých dramatických postav.

Ovšem zde již musí nastoupit zkušený režisér (v pražském Činoherním klubu jím byl Martin Čičvák), aby jednak začal oddělovat podstatné od zbytného a směřoval k fokusování, které nezbytně vede k proměně žánru. Režisér musí doplnit kompozici a práci přes jednání postav ve struktuře inscenace hluchá místa v první polovině textu, aby mohlo k oné proměně žánru vůbec organicky dojít. Naděa Kubínková přečetla skvěle text jako dramaturg a zručně posloužila textu i jako režisér, ale jako hlubinný vykladač textu má rezervy. Situace umí sice jako režisérka spustit, ale pozastavit a významotvorně je pak dále rozvíjet jí dělá trochu potíže. Ale nutno říci, že jí v tom předloha v tomto ohledu příliš nepomáhá. Autor textu zatížený svým převážně hereckým pohledem na situace neimplantuje do scénáře záchytné body pro správné a především pevné jevištní dění vedoucí k proměně žánru.

Ale to jsou věci, které klasický „exilový“ divák neřeší. Přijde a s důvěrou zkonsumuje na jevišti předložené. A to je podstata divadla. A divadlo Exil má důvěryhodnou a jasně nastavenou míru vkusu opřenou, a to zopakují, o vynikající herecké výkony. Exil myslí na diváka a na sebe. Spoléhá na svůj styl a osobitost, což vytváří pro diváka seriózní pocit, že když na něco do Exilu zajde, přesně ví, jaké divadlo může očekávat. A to je vlastně dobře! Tím tedy děkuji souboru za inscenaci a těším se na další. Asi tuším, jak bude vypadat!

Jaromír Hruška

Je to absurdní. Toxická atmosféra. Slyším nějaké hlasy, že je to hrůza nebo tak, ale lidé jsou někdy schopni udělat cokoli, aby někam patřili.

Jaruška z Českého Krumlova

Docela jsem se nudil, první půlka byla neúměrně natažená. Mám rozporuplné pocity, text je zašmodrchaný a nejsem si jistý, jakou myšlenku, téma z něj si inscenátoři vybrali. V některých chvílích jsem bohužel nerozuměl, co říkají. Na tom by měli zapracovat.

Karel z Vršovic

Moje prvotní reakce po tomto dvouhodinovém představení o bandě č... je, že chci vrátit peníze za dnešní den. Co to jako je?

Vendulka z Českého Krumlova

Herecky skvěle disponovaný soubor. Obsahově je to vše absurdní a možná ani více není třeba hledat. Ale táhlo se to nějak. Něco tomu chybělo. Je vidět, že se s textem hodně pracovalo, ale asi bych chtěl ještě invenčnější režijní a dramaturgickou práci, aby byla dotažena do záživnějšího tvaru.

Martin z Jihlavy

Budiž divadlo

Kapitoly z dějin divadla v Mostě

V srpnu 1968 přišli Rusáci, tedy vlastně bratrská a spřátelená vojska téměř celé Varšavské smlouvy. Po téměř idylických a nadějeplných šedesátých letech to byl velmi ostrý stříh. A i když se následná normalizace projevila nejdřív v hlavním městě, nakonec se proplížila do celé republiky – a Most nebyl výjimkou.

V Mostě musíme k nové mezinárodní situaci připočíst i to, že bylo rozhodnuto o likvidaci historického města, o likvidaci rozsáhlé oblasti, která padla na oltář těžby uhlí. (Mimochodem, spory o to, jaký ekonomický význam tahle strategie měla, se stále vedou – a já, jako neoborník, jsem jednoznačně na straně těch, kteří to považují za hovadinu.)

Stejně postižený byl ale celý kraj.

Miloš Libich v knize *Mostecké divadelní století* píše:

„Jestli byla hubená 70. léta způsobena politickou situací, odchodem ředitelů a dramaturga Lubomíra Poživila do Prahy, příznakem pomalu se rozpadajícího města a blížícím se zánikem

historické divadelní budovy, nebo prostě jenom rezignací Mosteckých na cokoliv nového, umělecky zajímavého, co by tradiční obecnost vytrhlo z letargie a přilákalo diváky z Mostu a okolí znovu usednout do hlediště, to se dneska už těžko posuzuje – a názory účastníků, pokud vůbec chtějí na tu dobu vzpomínat, se liší. [...] Na situaci se jistě podepsalo [...] hloupé politické ovzduší té doby, vynucené změny v repertoáru a samozřejmě strach.“

Hrála se klasika, divadelní popík, řeklo by se, ale také samozřejmě díla autorů ze socialistického zahraničí – hlavně ze země, kde zítra znamená včera, nebo jak se to říkalo – tedy ze Sovětského svazu a také z NDR.

Když čtete kapitoly, které se věnují tomuto, vlastně ne tak vzdálenému historickému období, je převažujícím pocitem zmatek. A zmar.

Byrokratické, tehdejší nomenklaturou dosazené vedení vidělo předtím divadlo a divadelní provoz maximálně z vlaku. Kumštýři byli v defenzivě – a než by se bojovalo o dobré divadlo,

bojovalo se v lepším případě o charakter, v horším o koryto.

To, že se bolševici rozhodli přemístit gotický kostel Nanebevzetí Panny Marie, je takovým mnohoznačným mementem téhle křivé doby.

Historickou budovu divadla, jako téměř celý zbytek města, čekal odstřel.

O přesném datu této události se vedou spory a má se za prokázané, že prvnímu odstřelu (20. října 1982) budova odolala, a tak se pyrotechnici museli dostavit znovu dvaadvacátého.

Týdeník Rozvoj pak začátkem listopadu 1982 zveřejnil text, ve kterém se uvádí, že k likvidaci této stavby bylo použito 280 kilogramů gelamonu a 1 500 rozbušek. Povel k odpalu dal technický vedoucí M. Vopata z Výzkumného ústavu hnědého uhlí.

Marek Douša

Open call na Pikniku

Open call doprovodný program tvoří talentované a kreativní duše nejen z Mostu, ale i Kolína, Prahy, Liberce, Brandýsa nad Labem a dalších měst. Přijďte si poslechnout hudební vystoupení, prohlédnout si výstavu nebo podpořit taneční vystoupení a akrobátiku. Umělci a umělkyně vystupují v OC Central Most, v Parku Střed u Kavárny na ulici, v ZUŠ F. L. Gassmanna a v Radničním parku, jehož program se od 30. 6. 2025 přesunul do Chill-out zóny Divadelního Pikniku v Mostě. Výstava Lenky Zadražilové – Dust Bunny, je po celou dobu přehlídky v ZUŠ F. L. Gassmanna a výstava Sylvie Novákové – Mezi světy, je v Divadle Rozmanitostí. V sobotu 28. 6. 2025 probíhala v Oblastním muzeu a galerii v Mostě celý den Jóga a Múzy. Sledujte <https://piknikvmoste.cz/open-call/>.

Co už se odehrálo? A co se ještě odehraje?

Malá modrá obluda

Malá modrá obluda je kapela z Mostu, jejíž hudba je ovlivněna alternativním rockem, punkem a folkem. Její texty se pohybují na hranici mezi intimní introspektivní lyrikou a reflexí nad hlubšími tématy i společenskou kritikou. Dnes naposledy, akusticky v parku Střed u Kavárny na ulici.

Malá modrá obluda pořádá v sobotu 5. 7. 2025 Obludárium fest v Havrani u Mostu a srdečně vás zvou! Může to být krásné víkendové hudební prodloužení Divadelního Pikniku v Mostě.

linktr.ee/malamodraobluda

... pokračování ze strany 1

Fungujeme obráceně, on potřebuje pořád něco psát a já jsem naopak přežvýkávač. Hrozně mě baví, že divadlem žijeme na každodenní bázi, ale strašně nám vyhovuje, že máme úplně jiný přístup k vyjádření.

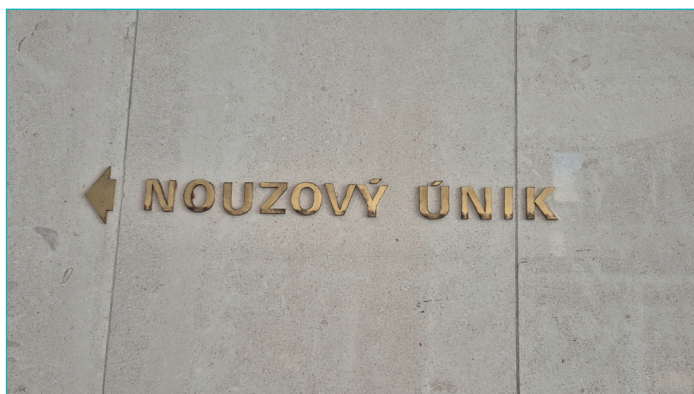
Když nemáte žádnou historii s amatérským divadlem, jak jste se ocitla tady?

Můj dobrý kamarád Michal Zahálka mi jednou zavolal, že sestavuje porotu na přehlídku a že si myslí, že by mě to bavilo a ať s ním jedu. Vůbec jsem nevěděla, co očekávat a jestli jsem vůbec ten člověk, který by tam měl sedět, už proto, že jsem tím prostředím vůbec neprošla, že to nebylo něco, co mě nasměrovalo k profesionálnímu divadlu. Měla jsem z toho velmi velký respekt. Ale v té době jsem zažívala v profesionálním divadle nějaké vyčerpání a vlastně mě to strašně dobilo. Amatérské přehlídky na mě fungují jako skvělá dobíječka. Když se pak Milan Schejbal dozvěděl, že mě někdo zlákal k amatérskému divadlu, měl z toho strašnou radost – i když to nebyl jeho nápad.

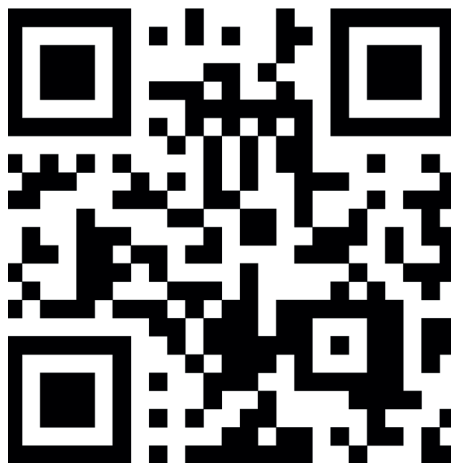
Petra Slížková

Nezbedná tlačítka

Organizátoři festivalu mají prosbu k účastníkům ubytovaným na internátu: nemačkejte prosím u vchodu žádná tlačítka, můžete tím spustit poplach spojený se zbytečným výjezdem. Stačí přiložit čip ke čtečce označené slovem Zaměstnanci, nic dalšího není potřeba. Děkujeme!

Aktuality, zpravodaje a další informace o Divadelním Pikniku najdete na jeho webu:

MINISTERSTVO
KULTURY

N I I
P O S
pro kulturu

MOST

MĚSTSKÉ
divadlo
V MOSTĚ

základní
umělecká
škola
F. L. Gassmanna Most

Místní
Kultura pro kulturu
z regionů

PROGRAM

Středa 2. července 2025

12.45–13.45, Cascade
Oběd

14.00–16.20, Městské divadlo
Divadlo EXIL, Pardubice / režie: Ladislav Špiner j. h.
Brian Friel: **Tanec na konci léta**

16.00–16.35, Park Střed
Divadelní Piknik v Mostě pro děti
Divadlo Brambůrky / režie: Divadlo
Brambůrky
Divadlo Brambůrky: Hrnecková
Karkulka (3+)

17.00–18.00, Divadlo rozmanitostí
V.A.D. Kladno / režie: V.A.D.
Lupinec a spol.: **Vadí nevadí**

17.30–19.00, Cascade
Večeře

19.15–21.05, Městské divadlo
Divadlo Žumbera, tvůrčí skupina SKORONARVÁNO, Plzeň / režie: Kristina Kohoutová
Dietmar Jacobson, Moritz Netenjakob:
Extrabuřt

22.00–22.50, Divadlo rozmanitostí
Host festivalu
L. Huláková, I. Uhlířová: **Válovky**

22.00–00.00, Cascade (V)
Diskuse (Tanec na konci léta, Vadí nevadí)

OpenCall:

duo MAD - koncert
14:30–15:30 Park Střed
16:45–17:45 OC Central Most
19:00–20:00 přesunuto z Radničního parku do Chill-out zóny

zMatky - Machogyné - taneční
vystoupení
21:30–21:36 ZUŠ F. L. Gassmanna

Redakce: Petra Slížková, Martin Rumler, Marek Douša, David Slížek a další